

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 21637/10
Дана 15.03.2012.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Јелене Ивановић и Олге Петровић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби Општине Ариље, коју заступа Општински јавни правобранилац Општине Ариље А.А., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број 465-02-00107/2008-07 од 24.03.2010.године, у предмету деекспропријације, са заинтересованим лицем Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник адвокат Љубодраг Божовић из Ариља, ул. М. Глишића бр. 6, након одржане усмене јавне расправе дана 15.03.2012.године, у нејавној седници већа одржаној дана 15.03.2012.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да плати заинтересованом лицу износ од 7.500,00 динара на име трошкова спора у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба Општинског јавног правобранилаштва Општине Ариље изјављена против решења Општинске управе Општине Ариље 01 број 465-1/08 од 25.05.2009.године, којим је у ставу 1. диспозитива, поништено правноснажно решење Општинског секретаријата за опште, управне и инспекцијске послове Општине Ариље 02 број 465-56/81 од 04.11.1981.године, којим су експроприсани у потпуности и пренети у друштвену својину сви објекти који се налазе на кат. парц. бр. ...

КО ..., а које чине једна породнична стамбена зграда, једна шупа као помоћни објекат и сви објекти инфраструктуре (шахта, септичка јама, чесма) од В.В. из Право коришћења на градском грађевинском земљишту-кат. парцели бр. ... у КО ... у површини од ... м² преноси се са тадашњег корисника В.В. на Општину Ариље, а за потребе крајњег корисника Самоупране интересне заједнице културе у Ариљу ради изградње Дома културе према Детаљном урбанистичког плану Ариља. У ставу 2. диспозитива ожалбеног решења, имовинско-правни односи између корисника експропријације, депоседованог земљишта и правног следбеника, ранијег власника непокретности, решиће се у посебном поступку по правноснажности овог решења и у ставу 3. диспозитива, по правноснажности овог решења, исто доставити Републиком геодетском заводу-Служби за катастар непокретности Ариље.

У тужби, поднетој овом суду дана 04.05.2010.године и на расправи, тужилац је оспорио законитост решења туженог и навео да земљиште означено као кат. парц. бр. ... КО ... није било предмет експропријације, већ се радило о преносу права коришћења, па се о истом не може одлучивати по одредбама Закона о експропријацији, већ у смислу одредаба Закона о планирању и изградњи који чланом 79. став 2. одређује да земљиште које је на основу закона одређено као градско грађевинско земљиште у државној својини остаје у државној својини. Даље, наводи да је чланом 36. став 4. Закона о експропријацији одређено да по истеку рока од пет година од правноснажности одлуке о накнади, односно од дана закључења споразума о накнади, ранији сопственик експроприсане непокретности, односно његов наследник не може поднети захтев за поништај или измену правноснажног решења о експропријацији, позивајући се на приложен споразум о накнади 02 број 465-52/82 закључен 30.03.1984.године по коме је ранијем власнику исплаћена накнада. Предметна непокретност, по наводима тужиоца, представља јавно грађевинско земљиште које је планским документом-Планом детаљне регулације „Градски трг“ у Ариљу одређено за изградњу објекта јавне намене, чини урбанистичку и функционалну целину и саставни је део градског центра и најужег градског језгра. Стога сматра да је закон повређен на штету тужиоца и предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да се тужба одбије.

Заинтересовано лице, у одговору на тужбу и на расправи, навело је да је тужба неоснована, да је правилно поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење од 25.05.2009.године, правилно закључујући да се деекспропријацијом грађевинских објеката ранијем власнику враћа и право коришћења земљишта под објектима и земљиште које служи за редовну употребу објеката чиме се не мења право власништва државе на овом земљишту, већ се мења само корисник. Указује на то да је тужилац у

катастру уписан као држалац, а не као корисник КП бр. ... КО ..., а у тужби се позива на неважећи правни пропис (члан 79. став 2. ранијег Закона о планирању и изградњи), иако је на снази Закон о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 72/09) којим се на другачији начин регулише појам и режим својине на грађевинском земљишту. Неосновани су и тужбени наводи који се односе на протек рока у коме се може тражити поништај правноснажног решења о експропријацији у смислу члана 36. став 4. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 53/95 и „Службени гласник РС“, бр. 20/09), јер је захтев за поништај наведеног првостепеног решења поднет 08.01.2008.године, пре ступања на снагу наведене одредбе закона, а члан 21. став 1. Закон о изменама и допунама Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 20/09) прописује да ће се поступак за поништај правноснажног решења о експропријацији, који је започет пре ступања на снагу овог закона, окончати по прописима који су важили до ступања на снагу овог закона. Није спорно да је предметна непокретност планским документом предвиђена за изградњу објекта јавне намене (Дома културе), којој намени нису приведене предметне непокретности 30 година после експроприсања, па предлаже да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца да туженом плати трошкове у износу од 7.500,00 динара на име састава одговора на тужбу.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. ЗУС-а, на којој су изведени докази увидом у списе предмета органа, достављених уз одговор на тужбу, и читањем истих, увидом у ортофото снимак предметне непокретности, приложен на расправи од стране заступника тужиоца, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка предмета ове управне ствари и образложења оспореног решења произлази да је у управном поступку, покренутом по захтеву заинтересованог лица Б.Б. из ... за поништај правноснажног решења о експропријацији непокретности, на несумњив начин утврђено да су правноснажним решењем Општинског секретаријата за опште-управне и инспекцијске послове Општине Ариље 02 број 465-56/81 од 04.11.1981.године експроприсани у потпуности и пренети у друштвену својину сви објекти који се налазе на кат. парц. бр. ... КО ..., и то, једна породична стамбена зграда, једна шупа као помоћни објекат и сви објекти инфраструктуре (шахта, септичка јама, чесма) од власника В.В. из ..., чији је наследник подносилац захтева Б.Б., а право коришћења на градском грађевинском земљишту-кат. парцели бр. ... у КО ... у површини од ... м² пренето је са тадашњег корисника В.В. на Општину Ариље за потребе крајњег корисника Самоуправне интересне заједнице

културе у Ариљу, ради изградње Дома културе према Детаљном убранистичком плану Ариља, а за које непокретности је по решењу Општинског суда у Ариљу Р бр. 128/82 од 25.08.1983.године и по споразуму закљученим пред првостепеним органом 02 бр. 465-52/82 од 30.03.1984.године одређена и исплаћена накнада ранијем власнику, који се иселио из експроприсаних објеката и исте предао у државину кориснику експропријације. Корисник експропријације није привео намени предметне непокретности, односно није ни започео са извођењем радова на објекту ради чије је изградње извршена експропријација, већ се експроприсана породична стамбена зграда и даље налази на кат. парцели бр. ... КО

Правилно је, по оцени овог суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 25.05.2009. године, налазећи да је у спроведеном поступку у коме није било повреда правила поступања од утицаја на другачије решење ове управне ствари, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно примењено материјално право, и то одредба члана 36. став 3. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 53/95 и 23/2001), којом је прописано да на захтев ранијег сопственика експроприсане непокретности, правноснажно решење о експропријацији поништиће се или изменити ако корисник експропријације у року од три године од правноснажности одлуке о накнади, односно од закључења споразума о накнади, није извршио, према природи објекта, знатније радове на објекту ради чије је изградње извршена експропријација.

Одредбом члана 21. Закона о изменама и допунама Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 20/2009 од 19.03.2009.године) прописано је да поступак за поништај правноснажног решења о експропријацији који је започет, а није правноснажно окончан до дана ступања на снагу овог закона, окончаће се по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог закона, а одредбом члана 22. истог закона прописано је да овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „ Службеном гласнику Републике Србије“. Одредбом члана 14. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 20/2009) у члану 36. Закона, после става 3. додаје се нови став 4, који гласи: по истеку рока од пет година од правноснажности одлуке о накнади, односно од дана закључења споразума о накнади, ранији сопственик експроприсане непокретности, односно његов наследник не може поднети захтев за поништај или измену правноснажног решења о експропријацији.

У конкретном случају поступак за поништај правноснажног решења о експропријацији започет је по захтеву заинтересованог лица од 08.01.2008.године и није правноснажно окончан до дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 20/2009), па је неосновано позивање тужиоца

на протек рока од пет година за подношење захтева за поништај правноснажног решења о експропријацији из члана 36. став 4. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 53/95, 23/01 и 20/09).

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер су исти истицани и у жалби, а тужени орган је правилно оценио жалбене наводе и за своју одлуку је дао јасне и довољне разлоге на закону засноване, које прихвата и овај суд.

Са изложеног, Управни суд је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је применом одредби члана 40. став 1. и став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде под ставом I.

Одлуку о трошковима спора, суд је донео на основу одредбе члана 66., члана 67., члана 74. Закона о управним споровима и члана 153. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011), па је тужиоца, који није успео у спору, обавезао да заинтересованом лицу накнади трошкове спора у износу од 7.500,00 на име састава одговора на тужбу по АТ-у, као у диспозитиву пресуде под ставом II.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.03.2012.године, I-3 У 21637/10**

**Записничар
Драгана Максимовић,с.р.**

**Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ВВ